

Afstemning i det blaa, og det er dog næppe passende for Tinget. Saaledes har jeg forstaaet Udtalelserne med Hensyn til Indvendingerne om Olfkatten, at det i Øjeblikket ikke er fornøftigt at lade en Lov som denne gaa færdig fra dette Ting, saaledes som Forholdet nu en Gang staar, naar der kun er Mulighed for at faa en Ordning af den forudsatte Olfkat. Jeg finder det endog saa urigtigt at gøre dette, at dersom det overhovedet var en virkelig saglig Forhandlingsaand, der drev dette Spørgsmaal frem, vilde alle Partier her i Salen være tvungne til at disse Hensyn at tiltræde et Forslag, som da maatte komme fra det ærede Flertal, om at standse Sagen og henvise den til Udvalget, indtil disse Spørgsmaal være nærmere undersøgte. Jeg skal ikke stille dette Forslag, de Herrer ere for opildnede til at ville tage imod, hvad jeg vil kalde Fornuft i dette Spørgsmaal, men jeg vil sige, at som det staar, vilde det være rigtigst for Tinget at gøre det, og Tinget kunde gøre det uden Støp paa Grund af de tekniske Indsigelser, der ere gjorte. Disse Bemærkninger vil jeg dog have tilladt mig at gøre til den ærede Ordfører, jeg skal ikke komme dybere ind paa de politiske Forhold her, det kunne vi udsætte til senere Tider.

Ordføreren (Bjessen): Jeg skal kun svare paa et Spørgsmaal, som det ærede Medlem rettede til mig, hvorfor jeg og den Side af Salen, paa hvis Begne jeg taler, ikke vilde stemme for det Vædringsforslag, som var stillet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgrede (Tauber), og som gif ud paa at nedsette Sukkerstatten uden at give nogen Erstatning derfor. Det minder mig om, hvad jeg har set fra forskellige Møder, der have været holdte om denne Sag rundt omkring i Landet, hvor man har stillet under Afstemning og spurgt de forsamlede, om de ønskede at blive fri for Sukkerstatten uden nogen Erstatning, eller om de hellere ville have Sukkerstatten fri og give en Olfkat for den, og de have da i Forsamlingen stemt med stor Aplomb for, at de helst ville være fri for Sukkerstatten uden at give noget for det. Det fortænkter jeg dem slet ikke i. Jeg vil kun stil det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgrede (Tauber) sige, at jeg kan hilse det ærede Medlem fra Søsterloven, den befinder sig meget vel, og jeg haaber, at det ærede Medlem snart skal faa den at se.

Tauber: Det glæder jeg mig til. — Til den ærede Ordfører maa det være mig

tilladt at sige følgende: Jeg nærer ikke nogen Frygt for eller vilde blive bedrøvet over, hvis Statskassen faar en Nedgang i sine Indtægter, det er tværtimod noget, jeg mener, Statskassen meget godt kan taale at bære, men hvad jeg ikke er med til, er at gaa til en saadan Forholdsregel i Blinde, saaledes at man ikke veed, om man formindsker Statskassens Indtægter med nogle Millioner, eller om man ikke gør det. Det forekommer mig, at det er en væsentlig Forskel. Jeg er overbevist om, at dersom de Hindringer, som rejse sig imod en Olfkatlov, blive fjernede, vil Landstinget og Regeringen med største Glæde modtage det Forslag, som her ligger for. Det kan jeg ikke nære nogen Tvivl om efter den Stilling, som ærede Medlemmer her i Tinget have taget, og efter den Maade, hvorpaa Landstinget har ryddet Hindringer for nærværende Lov af Vejen ved det Vædringsforslag, det ifølge Bladene agter at stille til Toldloven.

Berg: Det var meget fornøftigt, hvis nogen paa Møder, som den ærede Ordfører følger med langt større Interesse end jeg, har stemt for at faa Sukkeret frit uden at give noget for det. Det er i mine Øjne en langt fornøftigere Afstemning end at stemme for at faa Sukkeret frit og give Olfet for det. Jeg kan ogsaa tænke mig andre Forslag, for Eksempel: skulle I bide paa det Olf, som Flertallet nu absolut vil have i denne eller hin Form (Afbrydelse) — ja det kan blive hurtigt Olf nok, politisk talt, ja De kunne smage lidt paa det — hvad ville I saa helst have, enten Sukkerets Nedsættelse, som falder væsentlig o. s. v., eller ville I have, at alle Pengene skulle gaa til et stort og vigtigt Samfundsformaals Fremme, nemlig Alderdomsforsørgelsen. Det bliver jo Svøbspørgsmaalet, og der er jeg i Tvivl om, hvor vidt det ærede Medlem faar sine $\frac{9}{10}$ af Befolkningen med. Nu siger det ærede Medlem: Ja, hvad kan det nytte, vi kunne jo ikke faa det andet, saa kunne vi ligesaa godt tage det første. Dertil svarer jeg: den Forhandlingspolitik, der er ført af Demokratiet, antog jeg var ført under den Forudsætning, at vi skulde have gode Love, og hvis ikke saa: Stop!; naar de ikke vare gode, saa sagde vi Nej. Men gælder det blot om at faa noget sat igennem, er det Forhandlingspolitikens Op-gave for Demokratiet, saa er man ovre paa en anden Bop. Her ligger jo et Søsterlovsforslag, som de Herrer stemme for og ikke vi, og det er efter min Opfattelse i Strid med den Forudsætning, som maatte ligge til Grund for Demokratiets Forhandlingskunst.